

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 30 Γεννάρη 1921

ΑΡΙΘ. 721 (ΦΥΛ. 5)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΜΑΛΑΜΟΥ: Λευκές.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ: Τὸ στοιχειωμένο καράβι.

Λ. ΦΡΑΝΚ: «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καλὸς» (τέλος).

ΗΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ: Πῶς μὲ γελάει.

ΠΛΗΡΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: «Οἱ γυναῖκες τοῦ Ἰψεν.

ΜΙΧ. ΘΕΡΒΗΤΗΣ — Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ: Δὸν Κιχότης (τέλος).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

Ο ΜΑΣΤΡΗΓΗΛΗΣ: Τριῶ λογιῶ σπίτια... καὶ τὸ δικό μου τέσσερα.

ΠΙΚΡΗΓΚΙΘΗΣ: Ἐπιγράμματα.

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ: Νεοελληνική φιλολογία.—Ἐνὴν φιλολογία.—Φοιτ. Συντροφιά.—Μουσική.—Χωρὶς γραμματόσημο.

ΛΕΥΚΕΣ

Στὸ ψηλὸ τ' ἄλωνι, λίμνη φεγγερῆ
τῶν σταχυῶν χουσαάφι,
Ξεχειλίζει ἀπ' ὄλες τὶς μεριδὲς λαμπρῆ
καὶ τὰ πλάγια βάφει.

Γύρω ἀπὸ τ' ἄλωνι λεῦκες λιγερές
στέκονται πιασμένες
γιὰ χορὸ, σὲ στόφες ἀσημοφαντὲς
βγενικὰ ντυμένες.

Κι ὅπως τ' ἀγεράκι τραγουδιοῦ σκοπὸ
στὰ φτερά του φέρνει,
πρώτη λεῦκα ἀρχίζει μούρομυρο ἀπαλό,
δεύτερη τὸ παίρνει.

Κι ὄλες, σὰ νυφάδες ποῦναι, στὴ σειρά
τραγουδοῦν ἀντάμα,
Τ' οὐρανοῦ τὰ φῶτα, τὰ ψηλὰ βουνά,
τ' ἄλωνι τοῦ τὸ θάμα.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΜΑΛΑΜΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Στὴ μνήμη τοῦ Δ. ΛΥΓΔΟΠΟΥΛΟΥ, σοσιαλιστῆ, νέου εἰκοσι χρόνων, ποὺ τονὲ σφάζανε μαζί μὲ ἄλλους δυὸ συντρόφους, Τουρκολοῦοι πειρατὲς, μέσα στὸ πλοῖο, μιὰ νύχτα, καθὼς γύριζε ἀπὸ τῆ Μόσχα).

Ὅταν τὸ μάτι σου θολὸ ἀκόμα ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸ ἀνοιξὲς ἀξάφνα μπρὸς στὴν κρύα λεπίδα ποὺ ἀστραφετὴ πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου, ὁ νοῦς σου τὴ στιγμὴ ἐκείνη τῆς ἀγρίας σκοτεινιάς ποὺ ἐβλεπες τοὺς συντρόφους σου νὰ σφάζονται δίπλα σου, κι ἄκουγες τὰ θογγητὰ τους, δὲν πέταξε στὰ εἰκοσι χρόνια σου ποὺ σὰν τριαντάφυλλα σου στεφανώνανε τοὺς κροτάφους. Οὔτε τοὺς γέρους γονιούς σου θυμήθηκες, ποὺ σὲ καρτεροῦνε νὰ τοὺς φέρεις πίσω τὸ ἀποκούμπι τῶν γηρατειῶν τους. Οὔτε τὴν ἡμορφὴ ζωὴ ποὺ σοῦ γελούσε μὲ ὄλες τὶς ἡμορφιὲς τῆς, μαγεύτρα Κίρκη. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀνάμεσα στὸ πέλαγος, τὴ νύχτα ποὺ μόνον τὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, μοναχὰ μαρτύροι, κλείνανε μὲ φρίκη τὰ μάτια τους, γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσουνε τὸ ἄγριο θέαμα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ νοῦς σου, ὁ παρθενικὸς, πέταξε μόνον στὸ Χρέος, στὸ μεγάλο Χρέος, ποὺ φορτώθηκες στοὺς νεανικούς σου τοὺς ὤμους γιὰ νὰ τὸ φέρεις στὴ χώρα τῆς μαρτυρίας! Θυμήθηκες τοὺς συντρόφους ποὺ σὲ περιμένανε κάπου μακριὰ· κι ἂν ζήτησες, κι ἂν ὄνειρεύτηκες κάποιον νὰ γλυτώσεις, εἶτανε τὸ μουσικὸ ποὺ ἔφερνες ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Δικαιοσύνης στὴ χώρα τῆς Ἀμαρτανῆς. Κρῖο, τυφλὸ τὸ λεπίδι, χάθηκε θαθεῖα στὴν παρθενικὴ σου

σάρκα, καὶ τὸ αἷμα σου κόκκινο, φλογάτο, σὰν τὸ κρασί ποὺ πετιέται ἀφρίζοντας ὄξω ἀπὸ τὴν τρίπα του βαρελιοῦ, ποῦ θροῦσε χρόνια, πετάχτηκε ἔξω μ' ἓνα σφύριγμα, ποὺ χάθηκε μέσα στὸ σφυρηχτὸ τοῦ ἀνέμου. Ἐγειρες σὰν τὸ ἀρνὶ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο τοῦ μακαλάρη, κ' ἡ κρύα ἀστραφετῆ λεπίδα ζεστάθηκε, θόλωσε μὲ τὴν ἄχνα τοῦ κατεροῦ σου αἵματός. Ὁ ἄνεμος ρουλιότανε ἀνάμεσα στὸ ἔρημο πέλαγος, τὰ κύματα περνούσανε γλήγορα, τρομαγμένα, δίπλα στὸ καράβι, τὰ πανιά φουσκώνανε σὰν τὸ στήθος ποὺ τὸ φουσκώνει ἡ ὄργη, καὶ τὰ σκοινιά τρέμανε τεντωμένα σὰ νεῦρα, ἔτοιμα νὰ κοποῦνε, νὰ σπάσουνε. Ἐπειτὰ τὰ κύματα, ποὺ περνούσανε τρομαγμένα, ἀνοιξάνε εὐλαβικὰ γιὰ νὰ δεχτοῦνε στὴν κρύα ἀγκαλιά τους τὸ κορμί σου, ποὺ κατέβαινε γλήγορα γιὰ νὰ βρεῖ ἓναν ἄξιο τάφο στὰ παρθενικὰ βάθη τῆς θάλασσας. Πλίνωνανε τὸ αἷμα σου ποὺ εἶχε κυλήσει πᾶνω στὸ κατάστρωμα, σκουπίσανε τὴ λεπίδα, σφουγγίσανε τὰ δάχτυλά τους... Τὸ καράβι τρέχει πᾶνω στὰ κύματα, κι ὁ ἄνεμος δέρνεται μέσα στὰ σκοινιά ποὺ τρίζουνε τεντωμένα σ' ἓνα θλιβερὸ μοιρολόγι, ποὺ σκορπιέται πᾶνω στὸ σκοτεινὸ πέλαγος. Τὰ λίγα ἀστέρια ποὺ φαίνονται στὸν οὐρανὸ, ἀνοικοκλείνουνε τὰ μάτια τους τρομαγμένα...

Δὲ θὰ σὲ κλάψουμε. Ἡ ψυχὴ σου ἡ ἀντρικεῖα θάβινωθε πόνο ἂν ἐβλεπε δάκρυα γυναικῆσια νὰ κυλᾶνε στὰ μάγουλά μας. Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα καταπίνουμε τὸ φαρμάκι ποὺ ἀνεβαίνει στὰ χεῖλια μας. Δὲ σὲ κλάψουμε. Στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴ Δικαιοσύνη, τὸ ξαίρουμε πῶς χρειάζονται θύματα, πολλὰ θύματα. Τὸ γιοφύρι ποὺ ὄνειρεύμαστε νὰ στήσουμε,